

Arrest

nr. 247 574 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent geboren op 5 mei 1992 in Sinjar en leefde vanaf uw geboorte in het dorp Hame, nabij Sinjar in de provincie Nineveh. U woonde in het ouderlijk huis met uw ouders, twee zussen en een broer. U bent een sjjiitische moslim van Koerdische afkomst. U bent niet gehuwd. U werkte als herder.

Op 3 augustus 2014 is IS uw dorp Hame binnengevallen. U was op dat moment buiten uw dorp bij uw schapen en geiten, samen met uw neef. Rond de middag hoorde u schoten en u bent terug in de richting van uw ouders en uw dorp gegaan.

U bent tegengehouden door Peshmerga die u hebben afgeraden om terug naar uw dorp te gaan en u hebben aangeraden integendeel uzelf te redden. U heeft meegereisd met de Peshmerga en bent via Syrië naar Faysh Khabur in de provincie Dohuk in Koerdistan gevlucht waar u op 4 augustus 2014 bent aangekomen en waar u twee dagen heeft verbleven. U bent vandaar naar een school in Zakho getrokken waar u een maand heeft verbleven. Vanuit de school bent u begin september 2014 naar het vluchtelingenkamp Chamisku nabij Zakho gebracht, waar u in slechte omstandigheden moest leven. In het kamp heeft u na ongeveer een maand uw oom langs moederskant, F., en zijn gezin ontmoet. U heeft in een tent, die u deelde met zes tot zeven personen, in het vluchtelingenkamp Chamisku verbleven tot begin april 2019. Toen bent u op aanraden van uw oom uit Irak vertrokken richting Turkije.

U heeft twee maanden en twintig dagen in een appartement in Istanbul verbleven en heeft daarna de overtocht via zee naar Griekenland gemaakt. U bent daarna, na ongeveer een week, verder getrokken naar België waar u toekwam op 20 juni 2019. U heeft geen contact meer met uw familie nadat uw telefoon werd afgenomen in Griekenland door de politie.

U heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in België op 5 juli 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U bent bang om terug te gaan naar Irak. U geeft aan dat uw land nog niet veilig is en vreest zowel de terroristen van IS als de milities al-Hashd al-Shaabi. U vreest al-Hashd al-Shaabi omdat ze tegen mensen van Sinjar zijn en zij mensen mishandelden en doodden.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient er te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).*

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**.*

Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, A., 07.02.2020, p. 2; CGVS, A., 09.03.2020, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Irak zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u verklaart geboren te zijn op 5 mei 1992 in Sinjar en leefde vanaf uw geboorte in het dorp Hame in het ouderlijk huis. U werkte als herder in de buurt tot IS Hame is binnengevallen op 3 augustus 2014. U bent toen volgens uw verklaringen zonder uw ouders, zussen en broer gevlucht naar Zakho waar u een maand in een school verbleef. Nadien zou u meer dan vier en een half jaar in het vluchtelingenkamp Chamisku hebben verbleven en dit tot begin april 2019.

Het CGVS stelt allereerst vast dat u geen enkel document kon neerleggen voor de DVZ of voor het CGVS dat uw verblijf in het vluchtelingenkamp Chamisku kan aantonen. Gezien uw verblijf in het vluchtelingenkamp van meer dan vier en een half jaar is het bijzonder opmerkelijk dat u geen enkel materieel bewijs heeft of kan verkrijgen dat u daar ook effectief heeft verbleven, zeker gezien u verklaarde wel degelijk geregistreerd te zijn geweest als bewoner van het kamp en onder meer in het bezit te zijn geweest van een badge waarmee u het kamp binnen en buiten kon komen. U verklaarde in dit verband dat u documenten had, maar toen u van Turkije naar Griekenland reisde u van de smokkelaar niets van documenten mocht meenemen. Uw GSM met foto's van uw verblijf in het vluchtelingenkamp zou door de politie van u zijn afgenomen (CGVS, A., 07.02.2020, p. 3). Het CGVS is dan ook aangewezen op een beoordeling van uw verklaringen over uw verblijf in het vluchtelingenkamp.

Uw verklaringen over uw beweerd verblijf van vier-en-een-half jaar in het vluchtelingenkamp van Chamisku nabij de stad Zakho in de provincie Dohuk zijn echter niet aannemelijk te noemen.

Zo constateert het CGVS dat uw verklaring over de datum waarop u in het vluchtelingenkamp Chamisku bent toegekomen niet consistent is met informatie waarover het CGVS beschikt over de opening van het vluchtelingenkamp. U weet niet precies op welke dag u naar het kamp toeging. U geeft wel aan dat u twee dagen na 3 augustus 2014 in de school in Zakho aankwam en u daar een maand heeft verbleven en toen naar het opvangkamp Chamisku bent gegaan. U verklaarde dat de vluchtelingen van de oorlog – d.w.z. de opmars van Daesh – eerst naar scholen werden gebracht, tot het vluchtelingenkamp (van Chamisku) was gebouwd. Op de vraag of het kamp al volledig was gebouwd toen u daar kwam, antwoordde u bevestigend (CGVS, A., 07.02.2020, p. 32; CGVS, A., 09.03.2020, p. 25-26). U bent dus volgens uw verklaringen ongeveer begin september 2014 in het opvangkamp toegekomen. Het is bijzonder opmerkelijk dat het CGVS over informatie beschikt die aangeeft dat het vluchtelingenkamp Chamisku pas openging in november 2014 (zie de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier; REACH. Chamisku Camp Profile. September 2015 + December 2016/January 2017 + January 2018). U kan deze inconsistentie niet verklaren.

U geeft heel duidelijk aan dat het opvangkamp al was gebouwd en bestond toen u daar toekwam (CGVS, A., 07.02.2020, p.32). Het CGVS moet dus vaststellen dat uw verklaringen over het bestaan van dit kamp manifest tegenstrijdig zijn met objectieve informatie die stelt dat het kamp pas twee maanden later werd geopend. Deze vaststelling ondermijnt uw verklaring over uw verblijf als IDP in een vluchtelingenkamp in de Koerdische Autonome Regio reeds in ernstige mate.

Het CGVS stelt verder vast dat uw verklaringen over de periode in het vluchtelingenkamp weinig doorleefd zijn enerzijds en dat veel zaken die u verklaarde niet overeen komen met de informatie over het vluchtelingenkamp waarover het CGVS beschikt anderzijds, informatie verzameld en gepubliceerd door REACH, een humanitair initiatief in samenwerking met de Verenigde Naties om gedetailleerde data, analyse en context over vluchtelingenstromen en vluchtelingenkampen ter beschikking te stellen aan hulporganisaties (zie de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Aan uw bewering meer dan vier en een half jaar in het vluchtelingenkamp te hebben verbleven kan daarom geen enkel geloof worden gehecht.

Het vluchtelingenkamp Chamisku is ten eerste heel regelmatig opgebouwd in verschillende gelijke blokken, bestaande uit tenten. Uit de zeer gedetailleerde informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat de layout van het kamp doorheen de jaren grotendeels onveranderd is gebleven. De tenten zijn, zoals blijkt uit het Chamisku Camp Profile (met bijhorende satellietbeelden, tekeningen en legende), per blok per twintig geordend. Er waren twee rijen van tien tenten of, anders bekeken, vijf blokjes van vier tenten. Dit weet u niet. Op de vraag of hoe de tenten geordend waren, geeft u weliswaar eerst aan dat er rijen waren. Wat later verklaart u dan dat er geen rijen waren en de tenten door elkaar stonden, door de caravans (CGVS, A., 9.03.2020, p.31). Wat verder in het persoonlijk onderhoud geeft u dan aan dat er vijf tenten in uw blok stonden. Dit valt op geen enkele manier te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en die aan duidelijkheid niets te wensen overlaat.

Ten tweede blijkt uit de informatie dat de blokken worden aangeduid met een letter (A tot M) en een getal (00 tot 25). Het is bijzonder opmerkelijk dat u er niet in slaagt de aanduiding aan te geven van de blok waar u volgens uw verklaringen zo lang – vier-en-een-half jaar! – woonde. U geeft immers aan altijd in hetzelfde deel van het kamp te hebben gewoond. U verklaart enkel dat de plek waar u verbleef een letter had, maar bent die vergeten. U weet ook niet tot waar de letters gingen. U geeft bovendien aan dat u niet weet waarom die letters daar werden geplaatst (CGVS, A., 9.03.2020, p. 30). U geeft weliswaar aan analfabeet te zijn (CGVS, A., 9.03.2020, p. 4), maardit is echter geen verschuiving voor uw gebrek aan kennis hierover. Ook van een analfabeet mag men verwachten dat hij de aanduiding van zijn blok in het vluchtelingenkamp kent waar hij gedurende meerdere jaren heeft verbleven (bij uw beweerd analfabetisme kunnen bovendien ernstige vraagtekens worden geplaatst, gezien uw uitgebreid gebruik van sociale media; cf. infra).

U verklaart ten derde dat er douches waren in het vluchtelingenkamp en dat u daarvoor twee tot drie minuten ver moest gaan. Er zouden twee plaatsen geweest zijn waar men zich kon douchen, waar telkens vijf 'badkamers' zouden zijn geweest. U verklaart uitdrukkelijk dat de mensen die in tenten sliepen naar een van die twee plaatsen moesten gaan om een douche te nemen. Daarnaast beschikten de caravans volgens uw verklaringen ook over een eigen badkamer (CGVS, A., 9.03.2020, p. 34-35). Deze verklaring is niet consistent met de informatie waarover het CGVS beschikt. Op basis van deze informatie kan men immers duidelijk afleiden dat er per blokje van vier tenten een plaats was waar er douchemogelijkheden waren. U geeft verder ook aan dat de toiletten zich 'verspreid' bevonden over het kamp en u twee minuten moest lopen om een toilet te vinden (CGVS, A., 9.03.2020, p.31). Ook deze verklaring staat in schril contrast met de informatie die het CGVS heeft. Daaruit kan duidelijk worden geconcludeerd dat er een plaats met toiletten voorzien was per vier tenten. De sanitaire voorzieningen (toilet en douche) blijken onveranderlijk op dezelfde manier te zijn georganiseerd doorheen het hele kamp, en doorheen de tijd (minstens vanaf 2015 tot 2018).

Het CGVS merkt ten vierde ook op dat u een onderscheid maakt tussen tenten en caravans die aanwezig zouden geweest zijn in het kamp. Caravans werden volgens uw verklaringen voorbehouden voor gezinnen, tenten werden voorbehouden voor alleenstaanden (CGVS, A., 7.02.2020, p.33; CGVS, A., 9.03.2020, p.31). Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt is het echter duidelijk dat er slechts één type accommodatie aanwezig was in het vluchtelingenkamp Chamisku, met name tenten (shelter type, tent, 100%). Ook dit blijkt onveranderlijk te zijn geweest doorheen de tijd.

U verklaart ten vijfde dat men voor zware ziektes buiten het kamp moest zijn. Voor kleine zaken kon men binnen het kamp terecht.

U geeft aan dat er voor de kleine zaken een caravan was in de buurt van de politie, die u aan de ingang van het kamp situeerde (CGVS, A., 9.03.2020, p. 32 en 37-38). De situering van de medische post strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Het medische centrum bevond zich immers niet aan de ingang van het kamp, maar wel iets ten zuiden van het midden van het omvangrijke kamp en dus niet aan de rand van het kamp. De ingang van het kamp ligt volgens voormelde informatie honderden meters verwijderd van de medische post.

U verklaart ten zesde stellig dat er slechts één markt in het opvangkamp was (CGVS, A., 9.03.2020, p. 36), terwijl op basis van de ons bekende informatie te achterhalen is dat er wel degelijk aanvankelijk één, later twee en nog later meerdere marktplaatsen waren (evolutie tussen september 2015 en januari 2018).

U gaf ten zevende aan dat er aan de rechterkant bij binnenkomst in het opvangkamp een soort 'kabinet' was, waar de politie ook stond. Na de politie had je caravans aan de rechterkant, en de linkerkant, zo verklaarde u (CGVS, A., 9.03.2020, p. 32). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat het 'camp management' en 'government' zich bij binnenkomst in het opvangkamp direct aan de linkerkant bevindt. Tegenover de gebouwen van het camp management, zoals gezegd links na de ingang van het kamp, was een grote binnenplaats, met vlakbij aanvankelijk een registratiekantoor voor vermiste personen en later een 'UNHCR Community Center', een basketbalpleintje en andere voorzieningen. Dat u hier geen melding van maakt en enkel spreekt over politie en een 'kabinet' aan de rechterkant en verder gewoon tenten, zowel ter linker- als rechterzijde, is hoogst opmerkelijk.

U legt ten achtste ook tegenstrijdige en incorrecte verklaringen af over het aantal scholen in het kamp. Op het eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat er één school was in het kamp. U verklaart dat er zowel een lagere als een middelbare school was (CGVS, A., 7.02.2020, p. 36). Op het tweede persoonlijk onderhoud daarentegen verklaart u eveneens dat er één school was maar gaf u aan dat er enkel een lagere school was en de middelbare scholen buiten het kamp waren (CGVS, A., 9.03.2020, p. 30). Op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt waren er echter reeds in september 2015 vier scholen waaronder zowel lagere als middelbare afdelingen en was er nog een vijfde school onder constructie.

Aanvullend hierbij merken we nog op dat u niet precies weet wanneer u bent toegekomen in het vluchtelingenkamp en ook niet precies weet wanneer u er bent vertrokken (CGVS, A., 7.02.2020, p. 32; CGVS, A., 09.03.2020, p. 25-27). U kent de namen niet meer van de mensen met wie u de tent heeft gedeeld, hoewel u daar volgens uw bewering vier-en-een-half jaar hebt verbleven (CGVS, A., 9.03.2020, p. 39). U weet ook niet wie de manager of de verantwoordelijken zijn van het kamp (CGVS, A., 7.02.2020, p. 33). Tot slot kon u behalve de VN geen andere hulporganisaties opsommen die in het kamp actief waren (CGVS, A., 7.02.2020, p. 32-33).

U legt daarnaast ook weinig overtuigende en weinig doorleefde verklaringen af over uw moment van vertrek uit het vluchtelingenkamp Chamisku. Op de vraag waarom u precies vertrokken bent begin april 2019 uit het vluchtelingenkamp geeft u op het eerste persoonlijk onderhoud aan dat u gebleven bent in de hoop iets te weten te komen over uw familie (CGVS, 7.02.2020, p. 37-38). Op het tweede onderhoud verklaarde u op de vraag waarom u in april 2019 bent vertrokken dat u zich rot voelde en eenzaam en niemand had. U werkte en werd te weinig betaald. Niemand wilde u helpen. Op de vraag waarom u niet eerder bent vertrokken antwoordde u dat u dacht dat u uw familie zou terug zien. Nadat u te weten kwam dat uw familie wellicht werd gedood bleef u toch nog wachten (CGVS, A., 9.03.2020, p. 46). U had immers reeds in 2018 via vrienden vernomen dat uw familie wellicht gedood werd. Die vrienden hadden dit op hun beurt van uw oom F. vernomen (CGVS, A., 7.02.2020, p. 9-10). U zag dat sommige mensen na zovele jaren terug kwamen en daarom dacht u dat uw ouders ook zouden terug komen (CGVS, A., 9.03.2020, p. 46). De informatie over uw familie is aldus niet de directe aanleiding van uw vertrek uit Irak en uit het vluchtelingenkamp. Uw oom zou ook beslist hebben u naar het buitenland te sturen nadat u heeft geprobeerd uzelf te doden (CGVS, 7.02.2020, p. 38). U kan echter niet aangeven waarom uw oom niet is meegekomen. U legt in dit verband inconsistente verklaringen af. U gaf op het eerste persoonlijk onderhoud enkel aan dat hij het goed stelde, hij werkte in de aankoop en verkoop van auto's en had geld meegenomen (CGVS, A., 7.02.2020, p. 37-38). Op uw tweede persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u dat uw oom niet zoveel geld had en niet terecht kon in Zakho, buiten het vluchtelingenkamp (CGVS, A., 9.03.2020, p. 41). Het CGVS merkt ook op dat uw uitreis uit Irak werd betaald door uw oom maar u zelf niet weet hoeveel uw oom heeft moeten betalen (CGVS, A., 7.02.2020, p. 39).

Het CGVS stelt op basis van het voorgaande vast dat u nauwelijks concrete informatie kan geven over de context van en de directe aanleiding voor uw vertrek uit het vluchtelingenkamp begin april 2019 waar u meer dan vier en een half jaar heeft verbleven.

Het CGVS stelt ten slotte vast dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het gebrek aan contacten dat u heeft met mensen in Irak. U beweert vooreerst geen enkel contact meer te hebben met uw familie of met uw vrienden uit het vluchtelingenkamp Chamisku. U verklaart niemand te hebben in Irak. U zou immers de telefoonnummers van vrienden en familie niet meer hebben aangezien uw GSM werd afgenomen tussen Turkije en Griekenland door de politie (CGVS, A., 7.02.2020, p. 12-15). Ook met uw oom Faysal heeft u geen contact meer sinds uw GSM werd afgenomen door de politie (CGVS, 9.03.2020, p. 43). Uw gebrek aan contacten met vrienden of familie is bijzonder opmerkelijk, zeker gezien u vrij bedrijvig bent op sociale media. Op het eerste persoonlijk onderhoud op 7 februari 2020 verklaart u een Facebookprofiel te hebben met de naam 'Belgium A.'. U heeft ook een Instagram-account en gebruikt WhatsApp (CGVS, 7.02.2020, p. 11). Op uw Facebookprofiel 'Belgium A.' had u op 7 februari 2020 meer dan 900 vrienden. Het is zeer opvallend dat u ondanks deze grote hoeveelheid aan vrienden er niet in bent geslaagd ook maar iemand van uw familie of uw vrienden in Irak te contacteren. Nog opvallender zijn de verklaringen die u aflegt over uw vrienden op uw Facebookprofiel. Het CGVS stelt vast dat van de 902 vrienden die u via dit profiel heeft of had op 7 februari 2020 (zie prints in administratief dossier) u meer dan 285 vrienden heeft die wonen of werken in Zakho of Duhok of via hun profielnaam weergeven dat ze afkomstig zijn uit, of wonen, studeren of werken in Zakho of Duhok. Dit is bovendien ook een onderschatting gezien niet alle vrienden hun afkomst, hun woonplaats, hun plaats van studies of hun werkplaats uitdrukkelijk vermelden. Deze vaststelling over uw Facebookvrienden staat in schril contrast met uw bewering dat u geen vrienden heeft in Irak (CGVS, 9.03.2020, p. 44). Uw verklaring is niet alleen ongeloofwaardig. Het feit dat u zoveel vrienden heeft in Zakho of Duhok doet het CGVS bovendien vermoeden dat u wel degelijk elders dan in uw beweerde regio van herkomst een uitgebreid netwerk heeft en dit in de Koerdische Autonome Regio, in het bijzonder in de provincie Duhok. Het feit dat u net na het eerste persoonlijk onderhoud een nieuw Facebookprofiel met de naam 'A. België' heeft aangemaakt, of volgens uw eigen beweringen heeft laten aanmaken door een vriend, doet deze vaststellingen niet teniet. Ook uw verklaring dat u de vrienden op uw Facebookprofiel niet kent en u enkel vriendschapsverzoeken heeft aanvaard en u analfabeet bent (CGVS, 9.03.2020, p. 45) is geen afdoende verklaring voor het feit dat bijna een op de drie van uw vrienden op uw Facebookprofiel op 7 februari 2020 duidelijk zichtbaar een directe link heeft met Zakho of Duhok, en dus buiten uw beweerde regio van herkomst. Dit is onmogelijk het resultaat van toevallige vriendschapsverzoeken. Uw bewering dat u die mensen niet kent en u dacht dat u enkel vrienden hier in België had is totaal ongeloofwaardig.

Uit wat voorafgaat blijkt, alles samengenomen, dat u uw beweerde verblijf in het vluchtelingenkamp Chamisku, nabij Zakho, en gelegen in de provincie Duhok van meer dan vier en een half jaar niet aannemelijk maakt. Er kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde laatste verblijf in Irak in het vluchtelingenkamp Chamisku van september 2014 tot begin april 2019. Het CGVS vermoedt bovendien dat u wel degelijk een netwerk in de provincie Duhok heeft buiten het vluchtelingenkamp. Aangezien u geen zicht geeft op uw laatste plaats van verblijf in Irak geeft u ook geen zicht op de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Irak. Het is bijgevolg onmogelijk voor het CGVS om de reden van uw vertrek uit Irak of eventuele vrees bij terugkeer te beoordelen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en u mogelijk, ooit, gedurende een periode of meerdere periodes, woonachtig bent geweest in het dorp Hame, nabij Sinjar in de provincie Nineveh.

Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw beweerde oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie **EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014**, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type.LEGALPOLICY...5a65c4334.0.html>). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens de persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS op 7 februari 2020 en 9 maart 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen en de waarheid te vertellen met betrekking tot uw herkomst, uw levensomstandigheden en de plaatsen van eerder verblijf. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in het vluchtelingenkamp Chamisku heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker stelt de motieven van de bestreden beslissing niet te kunnen aanvaarden en zet dit als volgt uiteen:

"Het is zo dat er nog geen medisch attest kon worden neergelegd in het kader van de procedure voor het CGVS, alhoewel verzoeker uiteraard manifest getekend is door de gebeurtenissen en hoe dan ook door zijn afkomst en levensomstandigheden weinig weerbaarheid heeft.

In bijlage van het verzoekschrift voegt hij thans het medisch attest van Dr Rollmann dd 30/6/2020 dat duidelijk bevestigt dat verzoeker lijdt aan post-traumatische stress, met beperking van cognitieve capaciteiten tot gevolg en met reactionaire stress als gevolg die hij door tabak en alcohol probeert te controleren; hij neemt hiervoor medicatie en de arts geeft zelf aan dat deze beperkingen zeker moeten meegenomen worden in de evaluatie van de asielaanvraag.(3)

[...]

Verzoeker onderschrijft al deze opmerkingen en de verplichtingen die op hem wegen, als kandidaat verzoeker van internationale bescherming. Het klopt echter niet dat hij zich niet zou gekweten hebben van deze verplichtingen : de bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met zijn profiel (ongeschoolde herder) en het feit dat hij lijdt onder PTSS met veranderde cognitieve capaciteiten, (zie medisch attest, stuk 3).

[...]

Verzoeker zal zijn best doen om alsnog identiteitsdocumenten of andere documenten te verzamelen die bvb zijn verblijf in het kamp Chamisku kunnen bewijzen. Wel dient hij te benadrukken dat het ontbreken van documenten niet per se wijst op een gebrek aan medewerking, aangezien hij immers ten tijde van de gehoren voor het CGVS geen contact meer had met zijn oom, noch met iemand anders. Dat hij geen optimale inschatting kan maken van de tijd (één of twee maanden) lijkt geen sterk argument om te twifelen aan zijn verblijf in het kamp, zoals gezegd steeds rekening houdend enerzijds met zijn basisprofiel en anderzijds met het feit dat hij psychische - en misschien medische- problemen heeft. Verzoeker is analfabeet en is als vluchteling nog meer onwtorteld, zonder besef van tijd of ruimte...

[...]

Verzoeker begrijpt dat het Commissariaat zich moet baseren op de informatie van REACH, die zoals aangegeven, opgesteld na analyse en verificatie door professionele, hiervoor opgeleide personen.

Dit staat hoe dan ook mijlenver af van hetgeen verzoeker vanuit zijn bescheiden standpunt en vanuit zijn psychische gesteldheid zag, hoorde, en laat staan herinnert; hij is ook vrij apatisch maar dit heeft geen uitstaans met de evaluatie of hij nu al dan niet "doorleefd" kan vertellen over zijn verblijf in het kamp.

[...]

Ook al zijn een aantal vaststellingen in de bestreden beslissing objectief gesproken zeker pertinent, dan nog is het belangrijk om in casu toch rekening te houden met de beperkingen van verzoeker, die trouwens wel wat informatie gaf, en niet zoals de bestreden beslissing laat uitschijnen, van niets wist. Verzoeker is ook totaal niet gewend om dingen te vertellen, hij heeft geen benul van structuur of iets dergelijks maar gevraagd om een schets te tekenen, kon hij wel degelijk snel iets op papier zetten (4);

[...]

Ook op dit vlak vraagt het Commissariaat generaal “duidelijke verklaringen omtrent de directe aanleiding van het vertrek” maar de dingen zijn nu eenmaal zoals ze zijn, en verzoeker kan alleen maar zijn verschillende opmerkingen herhalen; punt is dat hij op een gegeven ogenblik door een samenspel van verschillende overwegingen en de hulp van zijn oom de stap zette om uit die uitzichtloze situatie te stappen;

[...]

Verzoeker is analfabeet maar probeert toch via sociale media “mee” te zijn en op die manier ook misschien terug nuttige contacten aan te knopen. De interpretatie van vrienden is helemaal niet éénduidig en het volstaat dat verzoeker de mensen “accepteert” maar dit betekent geenszins dat hij die kent. Anderzijds kende hij wel mensen in Zakho, aangezien die stad dichtbij het kamp lag en hij daar af en toe naartoe ging. Dit kan dus in feite als element worden gezien dat hij inderdaad in die regio, en dus ook in het kamp, heeft verbleven.

[...]

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing heel kort door de bocht gaat door op basis van vage overwegingen te besluiten dat verzoeker geen zicht geeft op zijn laatste plaats van verblijf en daarom geen recht kan hebben op internationale bescherming.

[...]

Verzoeker herhaalt dat hij het niet eens kan zijn met de besluiten dat hij een gebrekkige medewerking heeft verleend. Ook al zit hij in dat ook de taak van de Commissaris-generaal in deze niet eenvoudig is (geweest), dan nog is dit besluit toch niet gerechtvaardigd, zoals steeds rekening houdend met zijn basisprofiel en zijn psychische en (medische) gesteldheid. Alleszins gaat de bestreden beslissing ook hier kort door de bocht, door enerzijds wel te weerhouden dat Hame wel de plaats van geboorte is geweest, maar dan verder alles in het ongewisse laat, omdat het verblijf in het kamp, aldus de redenering niet overtuigt...

Gelet aan het zwakke profiel van verzoeker dwingt bijkomend onderzoek over de herkomst en de recente verblijfplaats(en) zich op.

Om al deze redenen vraagt verzoeker derhalve om hem alsnog het statuut van vluchteling toe te willen kennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek in het licht van de middelen en de gemaakte opmerkingen.”.

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Medisch attest dd 30/6/2020

4. Plannetje, kamp”.

Bij aanvullende nota van 14 oktober 2020 legt verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van de registratie in het vluchtelingenkamp van Chamisku neer. Ter zitting worden de originelen getoond.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met

alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt). De beoordeling door verweerder inzake verzoekers procedurele noden kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

6. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn profiel van ongeschoolde herder. De Raad merkt op dat, gelet op verzoekers sociale media profielen, niet kan worden aangenomen dat verzoeker analfabeet is, hetgeen reeds afbreuk doet aan verzoekers voorgehouden ongeschoold profiel.

Hoe dan ook kan verzoekers vermeende gebrek aan scholing en analfabetisme niet overtuigen als verschoning voor zijn ontoereikende kennis over het vluchtelingenkamp waar hij meer dan vier en een half jaar heeft verbleven. Immers, van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs wel worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op eenvoudige en elementaire vragen in verband met zijn directe leefomgeving. Bovendien worden geen elementen aangebracht die erop kunnen wijzen dat analfabetisme verzoekers inherente verstandelijke vermogens heeft aangetast. Uit de notities van de persoonlijk onderhouden blijkt daarenboven dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde die verzoeker vlot kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld die peilen naar bijzonderheden die eenieder die verbleven heeft in het vluchtelingenkamp Chamisku moet kennen. Verzoeker overtuigt dan ook allerminst.

7. Verzoeker legt een medisch attest neer ter staving van zijn psychische toestand en meent dat dient rekening te worden gehouden met zijn beperkingen bij de beoordeling van zijn verzoek.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Het bij verzoekschrift neergelegde medisch attest, opgesteld op 30 juni 2020 door Dr. Rollmann, vermeldt dat verzoeker lijdt aan een ernstig post-traumatisch stress syndroom en dat zijn cognitieve capaciteiten gewijzigd zijn (geheugenproblemen, occasionele verwarring en desoriëntatie, tijdelijke ontkoppeling van de werkelijkheid waardoor de dialoog wordt onderbroken), met reactionaire stress als gevolg die hij door tabak en alcohol tracht te controleren. Er wordt tevens melding gemaakt van ernstige slapeloosheid ten gevolge van flashbacks en herbelevingen gelieerd aan zijn familiale geschiedenis in Irak en zijn reisweg van Irak naar België. Het attest vermeldt dat verzoeker medicatie krijgt ter verlichting van de symptomen, dat een psychotherapeutische behandeling lopende is en dat er tevens een neurologisch onderzoek is voorzien om eventuele epilepsie op te sporen. De arts geeft tot slot aan dat het belangrijk is dat de informatie uit het medisch attest wordt meegenomen in de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, dienen in rekening worden gebracht (cf. artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet). Aldus dient te worden nagegaan of verzoeker, gelet op zijn achtergrond, in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de *protection officer* hiermee rekening houdt.

Verder meent de Raad dat op basis van het bij verzoekschrift neergelegd medisch attest van 30 juni 2020 niet besloten kan worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen gedurende de procedure. Immers, het medisch attest bestaat uit een korte paragraaf waarin louter wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan post-traumatische stress en veranderingen in zijn cognitieve capaciteiten, waaronder geheugenproblemen, doch bevat geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard en het verloop van de geheugenproblemen. Dit attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zake bevoegd specialist. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om de vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Voorts blijkt uit het dossier dat verzoeker in staat is aan het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming bij te dragen. Verzoeker kon gedurende de procedure antwoorden op alle vragen van de respectievelijke gehoren (verklaringen DVZ van 13 januari 2020; vragenlijst CGVS van 13 januari 2020; persoonlijk onderhoud van 7 februari 2020; persoonlijk onderhoud van 9 maart 2020) en maakte naar aanleiding van deze gehoren geen enkele opmerking over zijn psychologische toestand, dan wel zijn onvermogen om deel te nemen aan de procedure ten gevolge hiervan. De twee omstandige persoonlijke onderhouds bij verweerder namen beide meer dan vier uur in beslag (van 8u58 tot 13u16 en van 13u50 tot 17u57) en betreffen aldus een ook valabel referentiepunt zonder dat verweerder of de Raad in de plaats treedt van de medische beroepsbeoefenaar.

Daarnaast merkt de Raad op dat een arts of therapeut weliswaar kan vaststellen dat verzoeker aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch dat deze zich hiervoor grotendeels baseert op verzoekers verklaringen en niet kan inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die verzoeker in Irak gehad zou hebben. Waar de arts in kwestie zich uitspreekt over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van verzoekers psychische gezondheidstoestand, doet hij echter aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot zijn bevoegdheden of opdracht behoort.

Uit het attest dat werd gevoegd aan het verzoekschrift is aldus niet op te maken dat verzoekers psychische problematiek hem verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van zijn verzoek om internationale bescherming. Het medisch attest geeft bijgevolg geen nuttige en dienstige verklaring of verschoning voor de vaststellingen in de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde verblijf in het vluchtelingenkamp Chamisku.

8. Verzoeker stelt dat de informatie van REACH, opgesteld na analyse door professionele personen, mijlenver afstaat van hetgeen hij vanuit zijn psychische gesteldheid zag, hoorde en herinnert. Dergelijk verweer kan de vaststellingen inzake verzoekers ontoereikende kennis aangaande het vluchtelingenkamp waar hij meer dan vier en een half jaar zou verbleven hebben niet verschonen.

De informatie van REACH aangaande het vluchtelingenkamp is objectief en gedetailleerd, zodat redelijk is aan te nemen dat verzoekers beschrijvingen van het vluchtelingenkamp hiermee zouden overeenstemmen, indien hij daadwerkelijk vier en een half jaar aldaar heeft verbleven. Zijn psychische gesteldheid kan zijn onwetendheid niet verschonen.

9. De bestreden beslissing motiveert met recht en reden dat verzoeker zijn beweerde plaatsen van verblijf voorafgaand aan zijn komst naar België niet aannemelijk heeft gemaakt en geen zicht biedt op de reden(en) van zijn vertrek uit Irak. De elementen van deze motivering luiden als volgt:

- volgens verzoekers verklaringen is verzoeker ongeveer begin september 2014 in het opvangkamp toegekomen, terwijl uit objectieve informatie blijkt dat het vluchtelingenkamp Chamisku pas openging in december 2014;
- verzoekers beschrijvingen van het vluchtelingenkamp – onder meer inzake de situering van de tenten, douches, toiletten en het medisch centrum en de aanwezigheid van caravans, markten, scholen en andere voorzieningen – stroken niet met de beschikbare objectieve informatie;
- verzoeker weet niet wanneer hij in het kamp is toegekomen, noch vertrokken, kent de namen van de mensen met wie hij de tent deelde niet, weet niet wie de manager of verantwoordelijke van het kamp is en kent geen andere hulporganisatie dan de VN die actief was in het kamp;
- verzoeker geeft nauwelijks concrete informatie over de context van en de directe aanleiding voor zijn vertrek uit het vluchtelingenkamp begin april 2019;
- verzoeker legt ongeloofwaardige verklaringen af aangaande het gebrek aan contacten dat hij heeft met mensen in Irak, nu uit zijn Facebookprofiel blijkt dat hij meer dan 285 vrienden heeft die in Zakho of Dohuk wonen of werken;
- het vermoeden rijst dat verzoeker wel degelijk een netwerk heeft in de provincie Dohuk buiten het vluchtelingenkamp;
- aangezien verzoeker geen zicht geeft op de laatste plaats van verblijf in Irak geeft hij ook geen zicht op de feiten die hij in Irak zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vertrek uit Irak.

De bij het verzoekschrift neergelegde schets van het vluchtelingenkamp kan geen afbreuk doen aan de door verweerder gedane pertinente vaststellingen aangaande verzoekers ontoereikende kennis van het vluchtelingenkamp Chamisku. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij in Chamisku verbleven heeft.

10. Bij aanvullende nota van 14 oktober 2020 legt verzoeker een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van de registratie in het vluchtelingenkamp van Chamisku neer. Ter terechtzitting worden de originelen van deze documenten getoond.

In de aanvullende nota wordt gesteld dat verzoeker deze documenten via zijn oom verkregen heeft, waaruit blijkt dat hij – in tegenstelling tot wat hij voorhoudt – wel degelijk nog contact heeft met familie. Echter is niet duidelijk hoe verzoekers oom deze documenten dan bemachtigd heeft, nu verzoeker verklaarde dat zijn identiteitsdocumenten verloren gingen toen zijn woning afbrandde door toedoen van Daesh, hij zijn documenten aangaande verblijf in Chamisku op vraag van de smokkelaar achterliet en zijn gsm werd afgenomen door de politie (verklaring DVZ, punt 24; notities persoonlijk onderhoud van 7 februari 2020, p. 3).

Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker, gelet op de vele contacten op sociale media, niet in staat was deze documenten eerder neer te leggen. Verzoekers wisselende en ongeloofwaardige verklaringen aangaande deze documenten ondermijnen de bewijswaarde van de door hem voorgelegde stukken.

Verder merkt de Raad op dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (COI Focus *“Irak: Corruptie en documentenfraude”* van 12 juli 2019).

De voorgelegde documenten vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van zijn ongeloofwaardig verblijf in het vluchtelingenkamp Chamisku herstellen.

11. Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de motiveringen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Omwille van het voorstaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert evenmin concreet verweer tegen de omstandige motivering die stelt dat omwille van zijn gebrekkige medewerking inzake zijn vermeende regio van herkomst verweerder in het ongewisse blijft over waar hij voor zijn aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft.

Het behoort evenmin aan de Raad om te speculeren over zijn verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS